

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

CA5/036/10-4/ZSM/11/219/1836BMI9

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 15.03.11.

nr 1159 podpis *Borusewicz*

SECRETARIAT
Biura Prac Senackich

Wpłynęło dn. 15.03.11. zał.

nr 2285 podpis *[Signature]*

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stempel p. Minister Finansów

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego złożone na 70. posiedzeniu Senatu RP w dniu 4 lutego 2011 r., w sprawie działań represyjnych urzędów celnych i skarbowych województwa podkarpackiego wobec „TRANS-TANK” Spółka Cywilna w Łęczynach, w związku ze sprzedażą przez tę spółkę oleju opałowego, przekazane Ministrowi Finansów przy piśmie nr BPS/DSK-043-3372/11 z dnia 9 lutego 2011 r., uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

I. W zakresie działań organów Służby Celnej

Odnosząc się do działań organów Służby Celnej uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w grudniu 2005 r. Naczelnik Urzędu Celnego w Krośnie przeprowadził kontrolę podatkową w Zakładzie Produkcji Handlu i Usług „TRANS-TANK” Spółka Cywilna z siedzibą w Łęczynach, dotyczącą prawidłowości obrotu olejem opałowym i związanych z tym rozliczeń podatku akcyzowego za okres od sierpnia do listopada 2005 r. W wyniku tej kontroli ujawniono nieprawidłowości związane ze sprzedażą oleju opałowego, które stanowiły naruszenie następujących przepisów prawa:

- § 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 87, poz. 825, z późn. zm.), który nakładał na sprzedawcę oleju opałowego obowiązek pobierania od nabywców oświadczeń stwierdzających, iż nabywane wyroby są przeznaczone na cele opałowe. Jednocześnie paragraf ten wskazywał elementy formalne oświadczeń, które powinny zawierać co najmniej: imię i nazwisko, adres zamieszkania, PESEL i NIP nabywcy; określenie ilości nabywanego oleju opałowego oraz ilości, rodzaju i typu posiadanych urządzeń grzewczych ze wskazaniem miejsca, gdzie te urządzenia się znajdują, jeśli jest ono inne niż adres zamieszkania nabywcy; datę i miejsce wystawienia oświadczenia oraz podpis składającego oświadczenie.

W przypadku niezłożenia oświadczenia lub gdy oświadczenie nie zawierało wszystkich wymaganych danych, podatnik sprzedający oleje opałowe nie mógł skorzystać z preferencyjnej stawki podatku akcyzowego, co wynikało z § 4 ust. 5 w zw. z § 1 ww. rozporządzenia. Zatem tylko kompletnie wypełnione oświadczenia uprawniały sprzedawcę oleju opałowego do zastosowania obniżonej stawki akcyzy, co jest zbieżne z linią orzecznictwa przyjętą przez Naczelnny Sąd Administracyjny (wyroki NSA z dnia 8 stycznia 2008 r. sygn. akt I FSK 81/07, z dnia 19 marca 2008 r. sygn. akt I FSK 498/07, z dnia 1 kwietnia 2008 r. sygn. akt I FSK 1483/07, z dnia 22 kwietnia 2008 r. sygn. akt I FSK 390/07).

- art. 65 ust. 1a pkt 1 *ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym* (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.), zgodnie z którym w przypadku użycia olejów opałowych, które nie spełniają warunków określonych w odrębnych przepisach, w szczególności wymogów w zakresie prawidłowego znakowania i barwienia, użycia ich niezgodnie z przeznaczeniem, a także sprzedaży za pomocą odmierzaczy paliw ciekłych, co stwierdzono w wyniku kontroli, sprzedający był zobowiązany do zapłacenia akcyzy według stawki wskazanej w tym przepisie, która była wyższa niż stawka na oleje opałowe przeznaczone na cele opałowe.

W związku z powyższym Naczelnik Urzędu Celnego w Krośnie wszczął postępowanie podatkowe wobec Spółki, w wyniku którego wydał decyzje określające zobowiązania podatkowe w podatku akcyzowym za miesiące od sierpnia do listopada 2005 r. Od tych rozstrzygnięć Spółka odwołała się do Dyrektora Izby Celnej w Przemyślu, który utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenia Naczelnika Urzędu Celnego w Krośnie.

Na decyzje wydane przez organ II instancji Spółka wniosła skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, które zostały oddalone przez ten sąd (wyroki WSA z dn. 3 sierpnia 2010 r. sygn. akt I SA/Rz 252/10 oraz z dn. 16 listopada 2010 r. sygn. akt I SA/Rz 628/10.).

Realizując decyzje określające zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym Dyrektor Izby Celnej w Przemyślu wszczął postępowanie egzekucyjne wobec Spółki. W związku z bezskutecznością prowadzonego postępowania, odpowiedzialność za zaległości podatkowe Spółki została przeniesiona na jej wspólników na podstawie art. 115 § 1 *ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2005. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), zgodnie z którym wspólnik spółki cywilnej odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie ze spółką i z pozostałymi wspólnikami za zaległości podatkowe spółki i wspólników, wynikające z działania spółki. O odpowiedzialności tej organ podatkowy orzeka w drodze decyzji (art. 108 § 1 *Ordynacji podatkowej*).

Od ww. orzeczeń o przeniesieniu odpowiedzialności wspólnicy odwołali się do Dyrektora Izby Celnej w Przemyślu, który utrzymał w mocy zaskarżone decyzje Naczelnika Urzędu Celnego w Krośnie.

Na decyzje wydane przez organ II instancji wspólnicy wnieśli skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie. Sąd odrzucił wniesione skargi na decyzje o odpowiedzialności wspólników za zaległości podatkowe Spółki obejmujące okres

od września do listopada 2005 r. (postanowienia WSA z dn. 22 grudnia 2008 r., sygn. akt I SA/Rz 529/08, I SA/Rz 530/08, I SA/Rz 531/08). Natomiast rozstrzygnięcie w sprawie skargi na decyzję nr 400000-IAGR-9116-219/2010/WK z dnia 5 sierpnia 2010 r. przenoszącą na wspólników odpowiedzialność za zaległości podatkowe Spółki za miesiąc sierpień 2005 r. jeszcze nie zapadło.

W związku z zaistniałymi zaległościami podatkowymi w podatku akcyzowym Naczelnik Urzędu Celnego w Krośnie wszczął postępowanie karne skarbowe, w którego konsekwencji skierowano do Sądu Rejonowego w Jaśle akt oskarżenia w stosunku do wspólników Spółki o to, że działając wspólnie i w porozumieniu uchylili się od opodatkowania kwoty wynikającej ze zobowiązań podatkowych za okres od sierpnia do listopada 2005 r. i nie złożyli stosownych deklaracji podatkowych, przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.).

W grudniu 2010 r. Sąd Rejonowy w Jaśle wydał w przedmiotowej sprawie wyrok, w którym uznał wspólników Spółki winnymi popełnienia zarzucanych im czynów i skazał ich na kary grzywny.

W zakresie swojej właściwości Naczelnik Urzędu Celnego w Krośnie przeprowadził również postępowanie w ramach wniosku Spółki o pomoc *de minimis* w sprawie udzielenia ulg w spłacie zobowiązań podatkowych (art. 67b § 1 pkt 2 w zw. z art. 67a *Ordynacji podatkowej*), polegających na rozłożeniu na raty zaległości podatkowych wynikających z decyzji określających zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym za miesiące od sierpnia do listopada 2005 r. oraz umorzeniu odsetek za zwłokę od wymienionych zaległości.

Decyzją z dnia 31 grudnia 2010 r. organ podatkowy odmówił udzielenia Spółce ww. pomocy, uzasadniając swe rozstrzygnięcie tym, iż nie zostały spełnione przez Spółkę warunki dopuszczalności pomocy *de minimis* określone w *rozporządzeniu Komisji Europejskiej nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE o pomocy de minimis* (Dz. Urz. UE L 379 z dnia 28 grudnia 2006 r.)

Od ww. decyzji organu I instancji Spółka odwołała się do Dyrektora Izby Celnej w Przemyślu. Termin zakończenia postępowania odwoławczego przypada w dniu 4 kwietnia 2011 r.

II. W zakresie działań organów kontroli skarbowej

Odnosząc się do działań organów kontroli skarbowej uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w dniu 12 września 2006 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Rzeszowie wszczął w Spółce postępowanie kontrolne w zakresie: rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania, prawidłowości obliczania i terminowości wpłacania podatków stanowiących dochód budżetu państwa, budżetu gminy oraz środków państwowych funduszy celowych za 2004 r.

W dniu 13 września 2006 r. wspólnik Spółki zgłosił organowi prowadzącemu postępowanie kontrolne, że w dniu 12 września 2006 r. (data wszczęcia postępowania) w wyniku pożaru spłonęła dokumentacja finansowo-księgowa kontrolowanej jednostki dotycząca okresu objętego kontrolą. W trakcie prowadzonych czynności kontrolnych kilkakrotnie zwracano się do Spółki o przedłożenie wszelkich dokumentów związanych z zakresem prowadzonej kontroli. W związku z nieotrzymaniem żądanych dokumentów organ kontroli skarbowej przeprowadził czynności w celu zgromadzenia materiału dowodowego związanego z prowadzoną przez Spółkę działalnością gospodarczą za 2004 r.

W wyniku ustaleń dokonanych w trakcie ww. postępowania Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Rzeszowie wydał dwie decyzje w sprawie określenia zobowiązań podatkowych w podatku od towarów i usług, obejmujące odpowiednio:

- miesiące od stycznia do kwietnia 2004 r., do którego to okresu miały zastosowanie przepisy *ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym* (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.),

- miesiące od maja do grudnia 2004 r., do którego to okresu miały zastosowanie przepisy *ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług* (Dz. U. Nr 54, poz. 535).

W przedmiotowych rozstrzygnięciach organ kontroli skarbowej powołał m.in. następujące przepisy prawa:

- art. 86 § 1 *Ordynacji podatkowej*, zgodnie z którym podatnicy mają obowiązek przechowywać księgi podatkowe oraz związane z ich prowadzeniem dokumenty do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego;
- § 48 ust. 3 *rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 marca 2002 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym* (Dz. U. Nr 27, poz. 268, z późn. zm.), według którego podstawę do obniżenia przez nabywcę kwoty podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego stanowią wyłącznie oryginały faktur lub faktur korygujących albo ich duplikaty, o których mowa w § 49;
- art. 112 *ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług*, zgodnie z którym podatnicy są obowiązani przechowywać ewidencje prowadzone dla celów rozliczenia podatku oraz wszelkie dokumenty związane z tym rozliczeniem do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego;
- § 14 ust. 1 *rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług* (Dz.U. Nr 97, poz. 970 z późn. zm.), zgodnie z którym w przypadku faktur lub faktur korygujących nie stanowią podstawy do obniżenia przez nabywcę kwoty podatku należnego, zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego dokumenty inne niż oryginały tych faktur lub faktur korygujących albo ich duplikaty;
- § 26 ust. 1 *rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, zasad wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług* (Dz. U. Nr 97, poz. 971), według którego

podatnicy są zobowiązani przechowywać oryginały i kopie faktur oraz faktur korygujących, a także duplikaty tych dokumentów do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego;

- art. 23 § 1 pkt 1 *Ordynacji podatkowej*, zgodnie z którym organ podatkowy określa podstawę opodatkowania w drodze oszacowania, jeśli brak jest ksiąg podatkowych lub innych danych niezbędnych do jej określenia.

Od ww. decyzji Spółka odwołała się do Dyrektora Izby Skarbowej w Rzeszowie, który utrzymał w mocy rozstrzygnięcia organu I instancji w przedmiocie określenia zobowiązania Spółki w podatku od towarów i usług.

Na decyzje wydane przez organ II instancji Spółka wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, który oddalając tę skargę, stwierdził: „Żaden z przepisów ustawy o VAT oraz aktów wykonawczych do tej ustawy, jak i nowej ustawy o VAT oraz przepisów wykonawczych do nowej ustawy o VAT nie zwalnia Spółki z obowiązku udokumentowania fakturą VAT lub duplikatem takiej faktury prawa do obniżenia podatku należnego o określoną kwotę podatku naliczonego nawet w przypadku, gdy utrata dokumentów źródłowych nastąpiła, jak poinformowali wspólnicy, wskutek działania siły wyższej - pożaru.” (wyrok z dn. 11 grudnia 2008 r., sygn. akt I SA/Rz 353/08).

Spółka zaskarżyła powyższy wyrok WSA skargą kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który oddalił tę skargę (wyrok z dn. 1 października 2010 r., sygn. akt I FSK 1339/09).

Ponadto uprzejmie informuję, że organ kontroli skarbowej przeprowadził również odrębne postępowania kontrolne wobec wspólników Spółki w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych, które zakończyły się wydaniem decyzji określających wysokość zobowiązania w tym podatku za 2004 r. oraz decyzji określającej wysokość należnych odsetek za zwłokę od nieuiszczonych w terminie zaliczek na ten podatek za 2004 r.

Od ww. decyzji wspólnicy odwołali się do Dyrektora Izby Skarbowej w Rzeszowie, który utrzymał w mocy orzeczenia organu I instancji.

Rozstrzygnięcia organu odwoławczego podatnicy zaskarżyli do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, który odrzucił wszystkie wniesione przez nich skargi (postanowienia WSA z dnia 4 sierpnia 2009 r., sygn. akt I SA/Rz 710/09 oraz z dnia 10 października 2009 r., sygn. akt I SA/Rz 658/09 i I SA/Rz 659/09).

W przypadku jednego z ww. orzeczeń WSA (sygn. akt I SA/Rz 710/09) podatnik wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który oddalił tę skargę (wyrok z dn. 26 marca 2010 r., sygn. akt II FSK 86/10).

Podsumowując należy podkreślić, że działania podejmowane wobec Spółki przez organy Służby Celnej oraz organy kontroli skarbowej były konsekwencją naruszenia przez Spółkę przepisów powszechnie obowiązującego prawa, które jednoznacznie określały obowiązki podmiotu w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. W żadnym przypadku działania te nie stanowiły jakiegokolwiek formy represji ze strony organów Służby Celnej oraz organów kontroli skarbowej.

Istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie ma fakt, iż skierowane do Spółki rozstrzygnięcia ww. organów były przedmiotem kontroli Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, który nie dopatrywał się w nich uchybień. Również składane przez Spółkę skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego nie spowodowały uchylecia zaskarżonych orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na złożone oświadczenie i spotkają się z uprzejmą akceptacją Pana Marszałka.

2 powstanie

Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETAŹ STANU
Jacek Kabłca

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa RM

Biuro Ministra, w/m